

og for Pakhusleje, med nogenlunde Sikkerhed kunne beregne, hvor stort et Laan han tør give af Hensyn til, hvad der er forudprioriteret.

§ 4.

En tilsvarende Paragraf findes ikke i Lov af 23de Februar 1866. Dette beror ikke paa, at man, da denne Lov blev given, ansaa det for rigtigst, at Dplagshusets Ansvar blev det samme som en almindelig Depositars. Der findes i Forakterne til Loven Udtalelser for, at Ansvaret blev strengere. Sevnfør en Skrivelse af 11te September 1864 fra Generaldirektoratet til Finantsministeriet og en Skrivelse af 14de Januar 1865 fra Formanden for Sø- og Handelsretten til Justitsministeriet, hvor der tages Ordet for, at Dplagshuset ubetinget skulde tilsvare Varer, som bleve stjaalne fra Dplaget. Sevnfør ogsaa sammesteds nogle ministerielle Bemærkninger, gaaende ud paa, at Ansvaret vel bør være et skærpet, men at Loven ikke bør ordne det, da Dplagshuset i egen Interesse vil paatage sig det i sine Statutter for derved at opnå større Søgning. Udelædelsen er altsaa stet, fordi Ordningen formentes at burde træffes uden for Loven, jfr. Lov af 23de Februar 1866 § 4, sidste Stykke. Men hvad nu angaar Frihavnsaktieselskabet med dets faktiske Monopol, vil det aabenbart ikke være rigtigst at vente, at det frivillig vil paatage sig det onskede strænge Ansvar; det maa paalægges det ved Loven.

For at indføre et strengere Ansvar for Selskabet taler en historisk Betragtning. Den almindelige Regel hos os og i alle andre civiliserede Lande for Depositarens Ansvar er hentet fra Romerretten og gaar ud paa, at Depositaren maa tilsvare det deponerede, medmindre han godtgør, at han ikke havde Skyld i Skaden. Men netop med Hensyn til Ejerne af Dplagshuse gjorde Romerretten den Undtagelse, at de maatte staa inde for enhver Skade, som ikke skyldtes en vis maior (en gennemgaaende uimodstaaelig Ulykke); undertiden aftales det endog, at Ansvaret skulde gaa endnu videre, jfr. V. Venyon: *Begrebet vis maior* S. 80—81, 126—127 og 274—275. Det var den samme Retsregel, som gjaldt for Skipperens Ansvar med Hensyn til det indladede Gods. De moderne Søretter have bevaret denne Regel. Den er endvidere i flere Lande bragt til Anvendelse paa Færnbaners og Sporvejes Ansvar for Skade, som ved deres Drift ramme befordrede Personer og Gods.

Med Hensyn til Dplagshuse stiller Sagen sig saaledes: I England er der overhovedet ingen gennemført Lovgivning om

Dplagshuse (Dokker), og saaledes heller ingen Lovregler om dette Punkt; det siges blot i det omtalte Regulativ for de Londonfse Dokker S. 6, at Dokkerne ikke bære Ansvar for Skade, der skyldes „natural causes or vermin“. Paa Kontinentet indeholde de vigtigste Love den Regel, at Dplagshuset hæfter for al Skade, som ikke er oplyst at skyldes vis maior. Ser man paa Hamburgerregulativets § 21, paa Riebers Udkast l. c. S. 214 § 5 og paa den russiske Lovs § 14 (i tyst Oversættelse af Tuhr, Berlin 1888), vil man finde, at de brugte Udtryk ere i nøje Overensstemmelse med Reglerne i almindelig tyst Handelslovbog Artt. 395 og 607 om Fragtføreres, specielt Skipperes, Ansvar for det dem betroede Gods. Tilsvarende Regler gives i ungarsk, fransk, østerrigsk, hollandsk og belgisk Lov; medens der, saa vidt vides, ikke findes nogen Lov, hvor der anordnes et mildere Ansvar. Derimod er der Love, som f. Eks. Bremerlov (og Bremerregulativ), der lade Spørgsmaalet staa uafgjort, saaledes at det maa løses efter de almindelige Regler, muligvis i Analogi med, hvad der gælder om Fragtførere og Skipperer. Regelen er i Hamburgerregulativets § 21 formuleret saaledes: „Für Schaden, welcher durch Verlust oder Beschädigung der Güter seit der Empfangnahme bis zur Ablieferung entstanden ist, haftet die Gesellschaft, sofern nicht die Verlust oder die Beschädigung durch höhere Gewalt entstanden ist, oder durch die natürliche Beschaffenheit der Güter, namentlich inneren Verderb, Schwinden, gewöhnliche Leckage und dergleichen, oder durch Mängel der Verpackung sich erklären lässt“. Hecht („Die Warrants“, Stuttgart, 1884) ansvør S. 47 en noget anden Formulering: „... erstreckt sich die Verantwortlichkeit auf jeden Schaden und jede Verminderung der Waare, wenn sie nicht durch Brand, Einbruch oder andere ausserhalb ihres Bereichs liegende Ursachen entstanden sind“. Sfr. ogsaa om Regelen Rießer l. c. S. 201.

De praktiske Hensyn, der — i samme Grad hos os som andetsteds — tale for at indføre en saadan Regel, ere følgende: Formaalet er, at Dplagshusets Personale viser en meget høj Grad af Omhu for at bevare det oplagte imod ydre Angreb og behandle det (konservere det) efter Nutidens bedste Metoder. Her, som overalt ellers, gives der den handlende en Impuls til at vise saadan Omhu derigennem, at han isalder Erstatningsansvar, hvis han forsømmer noget. Men det nytter ikke at lægge Ansvaret paa det underordnede, umiddelbart handlende, Personale, der ofte intet ejer til at betale Erstatningen med. Ansvaret maa lægges